

Παιδικά παθήματα

που έγραψε ο
Κύπρος Χρυσάνθης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1990

Παιδικά παθήματα

που έγραψε ο
Κύπρος Χρυσάνθης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1990

Τα σχέδια έγιναν από την Ήβη Κλεάνθους

Το Πρωτοχρονιάτικο δώρο

Ο ΓΙΑΣΕΜΗΣ είχε στο σπιτικό του όλα τα καλά. Κάθετι που πεθυμούσε το είχε με την πρώτη παράκληση. Τρελλαινόνταν γι' αυτόν ο πατέρας του. Ένα τον είχε, μοναδικό. Η μάνα κρεμόταν από τα χείλη του. Δεν μπορούσε πια η καφερή να κάμει άλλο παιδί. Δύο θείες ανύπαντρες, που είχαν πια τα χρονάκια τους, έβλεπαν στο πρόσωπο του το μοναδικό βλαστό δύο γενιών.

Μα ο Γιασεμής ήταν ένα ξιπασμένο παιδί, γεμάτο ιδιοτροπία. Στο βάθος είχε καλή καρδιά. Μα το παραχαϊδεμα τον χάλασε.

Ο δάσκαλος στο σχολείο συγχωρούσε τις δυστροπίες του Γιασεμή, γιατί συνδεόταν με την οικογένεια του. Εξάλλου ο πατέρας του Γιασεμή ήταν άνθρωπος με πολλή πέραση στην κοινωνία. Άν τον κακοφάνιζε θα είχε να υποφέρει.

Μια μέρα — κόντευαν τα Χριστούγεννα — ήρθε στο σχολείο του Γιασεμή ένα χωριατόπαιδο με χοντροπάπουτσα και τριμένα ρούχα αλατζιά. Ήταν ένα δειλό χωριατόπαιδο με περίεργα μεγάλα μάτια, κομένα σύριζα ξανθά μαλλιά και κατακόκκινη μυτίτσα.

Ο Γιασεμής μόλις το αντίκρυσε γέλασε σκαστά.

— Τι σόι κουτσούβελο είναι τούτο; Είναι σαν την ξεπαγιασμένη ντομάτα.

Τ' άλλα παιδιά έσκασαν στα γέλια.

Το χωριατόπαιδο στεναχωρέθηκε. Δεν μίλησε όμως. Τι να πει το δόλιο;

Ο Γιασεμής πλησίασε και το ρωτούσε αραδιαστά αν έχει τούτο, αν έχει κείνο, αν θα πάρει δώρα τα Χριστούγεννα, αν έχει στο σπίτι του δέντρο αν... αν .

Το χωριατόπαιδο απαντούσε όχι, όχι, όχι.

— Εμ τότε πάρε ένα χαστούκι, λέει ο Γιασεμής κι ανεμίζει το χέρι του για να χτυπήσει το χωριατόπαιδο.

Μα το ντροπαλό, δειλό παιδί δεν μπορούσε να ανεχτεί μια τέτοια ταπείνωση. Σήκωσε γρήγορα το γερό του χέρι κι άρπαξε τη σηκωμένη παλάμη του Γιασεμή.

Ο Γιασεμής αγρίεψε. Και χωρίς να το σκεφτεί χύμηξε κατα το χωριατόπαιδο και αρπάχτηκε μαζί του.

Το χωριατόπαιδο πια άναψε. Με μια γρήγορη κίνηση έριξε χάμω τον Γιασεμή και τον πάτησε στο στήθος. Κι ύστερα αγκομαχώντας του είπε:

— Δεν έχω παιγνίδια, δεν έχω ρούχα, δεν έχω δέντρο, δεν έχω εκείνο, δεν έχω ετούτο. Μα έχω καρδιά.Γι' αυτό σ' αφήνω να σηκωθείς χωρίς να σου τρίψω τη μούρη στο χώμα.

Σηκώθηκε και άφησε τον Γιασεμή να σταθεί πια στα πόδια του.

Ο Γιασεμής τίναξε τα ρούχα και κοίταξε βλοσυρά το χωριατόπαιδο.

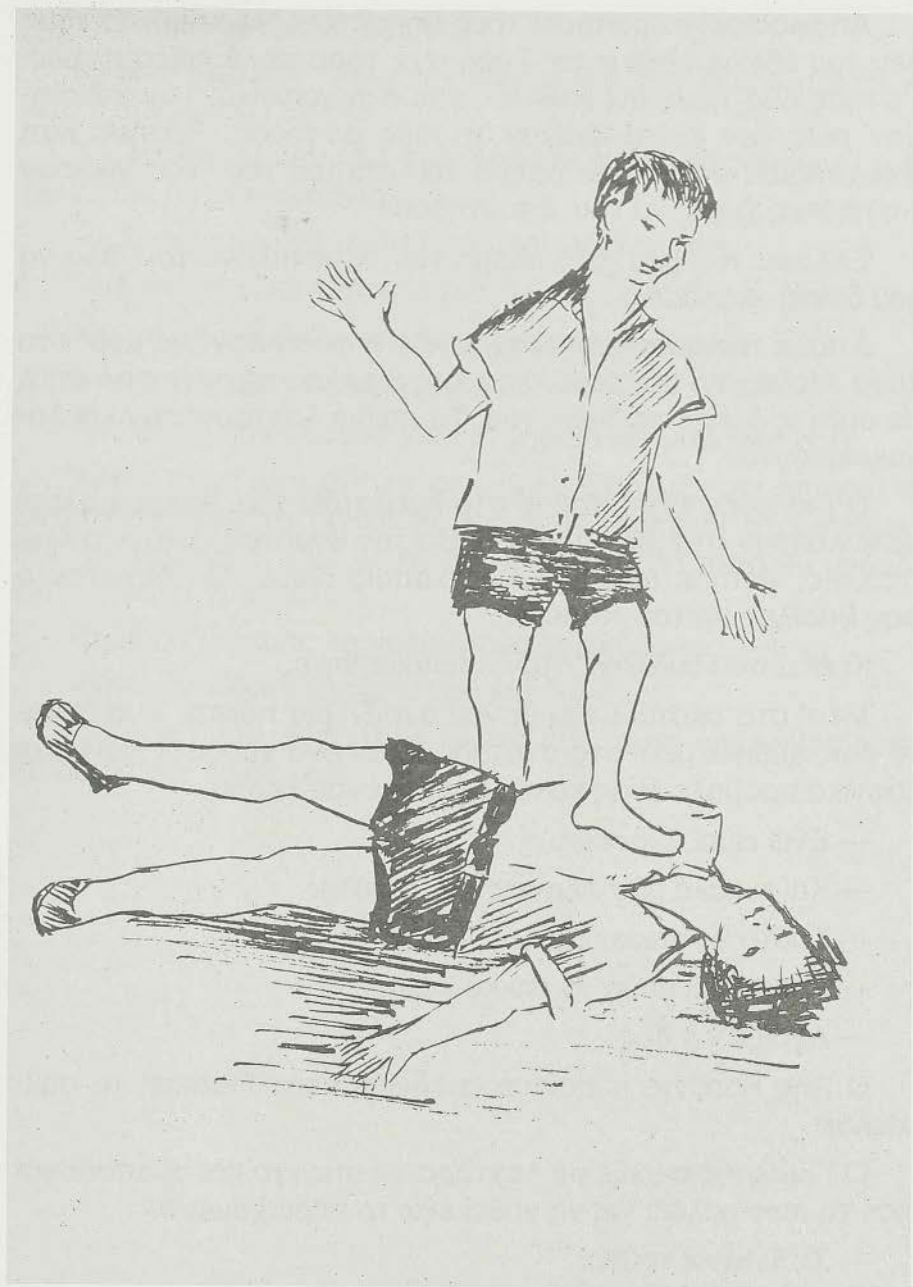
Τριγύρω βασίλευε σιωπή. Όλοι κοιτούσανε.

Τότε το χωριατόπαιδο πλησίασε τον Γιασεμή και έσκυψε να τον ξεσκονίσει λέγοντας:

— Με συγχωρείς για τούτο που έκαμα...

Ό Γιασεμής χωρίς να απαντήσει έτρεξε και έφυγε.

Ήρθαν τα Χριστούγεννα. Ο Γιασεμής πήρε ένα σωρό δώρα. Το κάθετι που πεθυμούσε το είχε. Αλλά νύχτα-μέρα στριφογύριζε μεσ' στο μυαλό του η φράση του χωριατόπαιδου «μα έχω καρδιά». Και σκεφτόταν ο Γιασεμής μήπως αυτός, ένα πλουσιόπαιδο, δεν είχε τούτο το μικρό πραγματάκι που λεγόταν «καρδιά».

Εριξε χάμω το Γιασεμή και τον πάτησε στο στήθος

Αποφάσισε να ρωτήσει τους υπηρέτες. Μα κανένας τους δεν του έδωσε απάντηση. Τους είχε τόσο πολύ πικραμένους. Ρώτησε δυο-τρεις συμμαθητές του στη γειτονιά. Τον βεβαίωσαν πως δεν καταλάβαιναν τι τους ρωτούσε. Ρώτησε κάτι φτωχόπαιδα στον πίσω δρόμο του σπιτιού του. Του γύρισαν τις πλάτες χωρίς να του απαντήσουν.

Έκλαψε. Και μεσ' στο κλάμα του παρακάλεσε τον Θεό να του δώσει «καρδιά».

Απόψε παραμονή πρωτοχρονιάς η φύση πάγωνε μεσ' στο κρύο. Μονάχα ο ασπρομάλλης Αης Βασίλης πήγαινε από σπίτι σε σπίτι κι άφηνε τα δώρα του. Τα παιδιά λαχταρούσαν και λαγοκοιμούνταν.

Ο Γιασεμής ξενυχτούσε στο κρεβατάκι του. Δάκρυα αλμυρά κυλούσαν στα μάγουλά του. Θα τον θυμόταν τάχατε ο Αης Βασίλης; Ζήτησε από τον Θεό κάποιο δώρο. Θα δεχόταν ο Αης Βασίλης να του το φέρει;

Κι εκεί που συλλογιζόταν αποκοιμήθηκε.

Μέσ' στο σκοτάδι του ύπνου άνοιξε μια πόρτα. Ένα δυνατό φως χύθηκε μεσ' στο σκοτάδι. Ήταν ένα χρυσαφί χωνί. Και ξαφνικά πρόβαλε ένας κοκκινοφορεμένος γέρος.

— Εγώ είμαι, Γιασεμή.

— Και τι καλά μου φέρνεις, παππούλη;

— Τούτο το σακκουλάκι.

— Και τι έχει μέσα το σακκουλάκι;

— Άνοιξε και δές.

Ο Αης Βασίλης πλησίασε κι έδωσε στον Γιασεμή το σακκουλάκι.

Ο Γιασεμής άνοιξε με λαχτάρα το σπάγγο και αναποδογύρισε το σακκουλάκι για να χυθεί έξω το περιεχόμενο.

— Τι; Τι είναι τούτο;

— Μια καλή καρδιά, του απαντά.

Ο Γιασεμής έμεινε άφωνος.

Ο Άης Βασίλης πήρε την καρδιά και την έβαλε αριστερά στο στήθος του Γιασεμή.

Ο Γιασεμής ξύπνησε. Φως έπεφτε στο δωμάτιο του. Ξημέρωσε πια η πρωτοχρονιά.

— Χρόνια πολλά, αγάπη μου, του λέει η μάνα.

— Μάνα τι είναι τούτο; ρωτά ο Γιασεμής.

Κοντά στο κρεβάτι του ήταν ένα σακκούλι.

— Μάνα είναι η καλή καρδιά;

— Σου το έστειλε ένα χωριατόπαιδο συμμαθητής σου.

Άρπαξε ο Γιασεμής το σακκούλι. Ξετύλιξε το σπάγγο κι αναποδογύρισε το σακκούλι. Και τότε χύθηκαν στο στρώμα του λίγα καρύδια, λίγα αμύγδαλα και λίγα φιντούκια. Κι ανάμεσα τους ένα γραμματάκι.

Πήρε ο Γιασεμής το γραμματάκι και διάβασε.

«Χρόνια πολλά. Έχεις κι εσύ καρδιά».

Για τον Γιασεμή τούτο ήταν το καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δώρο της ζωής του.

Το Πρωταπριλιάτικο ψέμα

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ με το μαύρο κατσαρό μαλλί ήταν ένα ζωηρό παιδί. Οι συμμαθητές του όλοι έλεγαν πως δεν είχε καρδιά. Μήτε τα ζώα λυπόταν, μήτε αγαπούσε τα φυτά και τα λουλούδια. Έριχνε πέτρες στα σκυλιά. Έσπαζε τα κλαδιά των μικρών δέντρων. Τσαλαπατούσε τα λουλούδια στις βραγιές, κοροϊδευε τον κόσμο που περνούσε.

Ο δάσκαλος συχνά τον τιμωρούσε. Ήταν πια πολύ ανυπόφορο παιδί. Κι όλοι τον έτρεμαν. Δεν χωράτεψε. Είχε κάτι γερά μπράτσα που όταν σε έσφιγγαν θαρρούσε πως θα πνιγούν. Κι η γροθιά του ήταν πολύ δυνατή. Αφού και παιδιά των μεγάλων τάξεων δεν τα έβαζαν μαζί του.

Μια μέρα με τις τρέλλες του πείραξε κι ύστερα ξυλοκόπησε τον Άκη ένα δειλό παιδί. Τούτο το παιδί ήταν ορφανό. Κι είχε πολύ καημό την ορφάνια του.

— Γιατί με χτυπάς, Στέλιο; λέει παραπονιάρικα ενώ έτρωγε τα χαστούκια στο σβέρκο.

— Για να ξυπνήσεις από την παλαβομάρα σου, του απαντά ο Στέλιος.

— Δεν είμαι ... παλαβός, Στέλιο. Δεν... έχω τόλμη. Να!

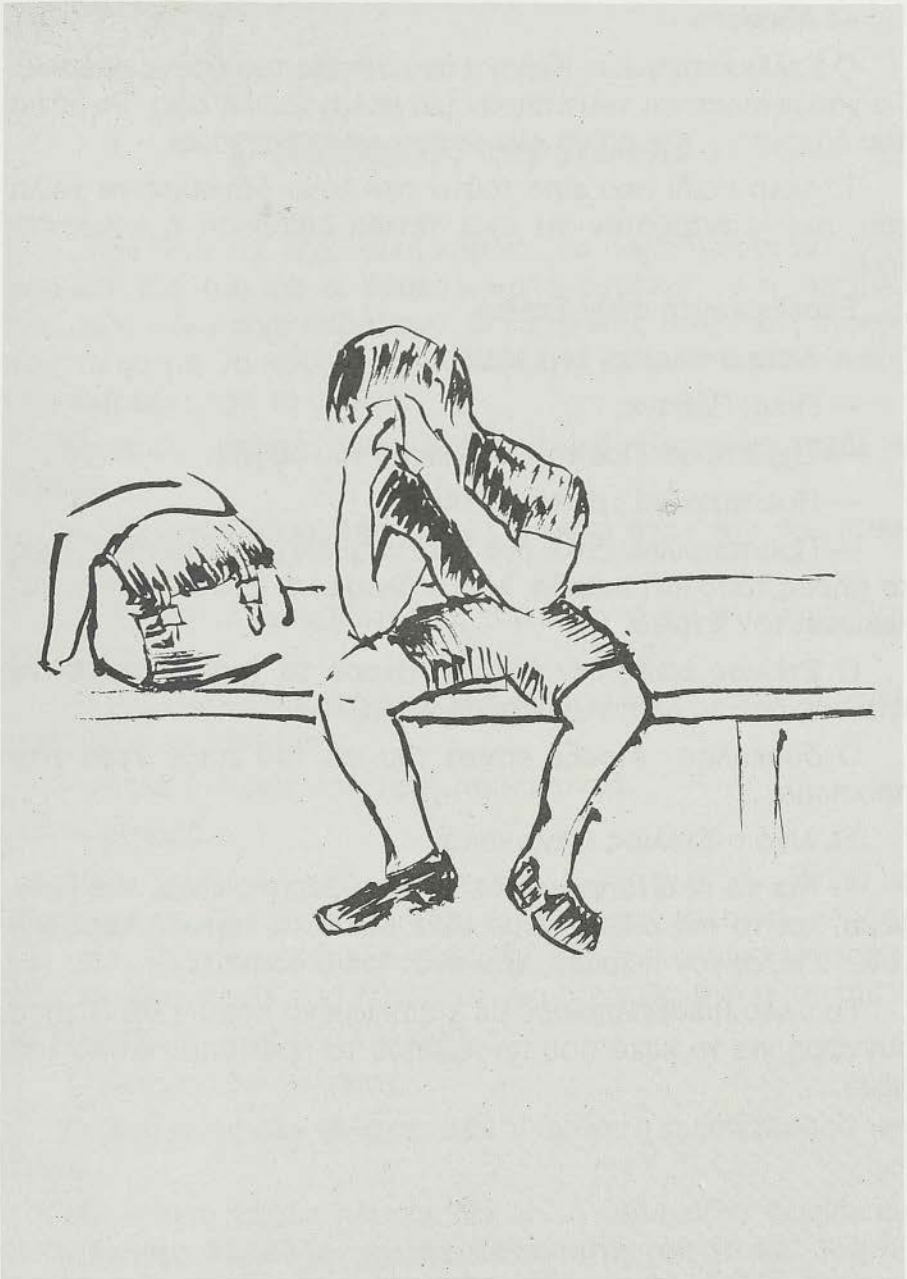
Μα πού να νιώσει τον καημό του ο Στέλιος.

Σε τούτη τη σκηνή βρισκόταν κι ένα μεγάλο παιδί, γείτονας του Στέλιου. Δεν άντεξε την κατάσταση.

— Στέλιο; Τι χτυπάς τον Άκη; Ορφανός είναι σαν και του λόγου σου.

— Ορφανός εγώ; ρωτά έκπληκτος ο Στέλιος.

— Ναι! ναι! Ένα αυτοκίνητο σκότωσε πριν λίγο τον πατέρα σου στην διασταύρωση πέρα.

Τα μάτια του δάκρυσαν

— Αδύνατο.

Ο Στέλιος πάγωσε. Κείνη η αναισθησία του έφυγε αμέσως. Τα χαρακτηριστικά του επήραν μια μελαγχολική όψη. Τα μάτια του δάκρυσαν. Και σα να κλονίστηκε να πέσει χάμω.

Τ' άλλο παιδί που είπε τούτο τον λόγο δάγκωσε τα χείλη του. Δεν φανταζόταν να έχει τέτοια επίδραση η κουβέντα του.

Έτρεξε κοντά στον Στέλιο.

— Αστείο το είπα, του λέει.

— Ποιό; Πέθανε;

— Όχι Στέλιο. Πρωταπριλιά είναι, του εξηγεί.

— Πρωταπριλιά ; ρωτά ο Στέλιος.

— Πρωταπριλιά. Είναι ένα πρωταπριλιάτικο ψεματάκι. Πώς το πήρες τόσο κατάκαρδα; λέει ο άλλος και προσπαθεί να μαλακώσει τον Στέλιο.

Ο Στέλιος όμως δεν άντεξε. Έχασε το χρώμα του, έγινε κίτρινος σαν το λεμόνι, κι έπεσε χάμω, λιγοθύμησε.

Ο δάσκαλος έτρεξε κοντά του και του έριξε νερό στο πρόσωπο.

Σε λίγο ο Στέλιος έγινε καλά.

— Και τα πρωταπριλιάτικα αστεία, ψέματα είναι. Και κάθε ψέμα, και το πιο αθώο, ψέμα είναι και κακό κάμνει. Αφού και τον... Στέλιο τον πείραξε, λέει αυστηρά ο δάσκαλος.

Το άλλο παιδί πλησίασε με χαμηλωμένο κεφάλι και ζήτησε συγγνώμη για το κακό που προξένησε το πρωταπριλιάτικο του ψέμα.

Ο Πετράκης κοροϊδεύει

Ο ΠΕΤΡΑΚΗΣ είχε καλή καρδιά. Το παραδέχονταν και οι συμμαθητές του και οι δάσκαλοι στο σχολείο. Κι η γειτονιά του ακόμα δεν είχε παράπονο. Ο Πετράκης ποτέ δεν πήδησε τον τοίχο για να κόψει λουλούδια, μήτε έριχνε πέτρες. Αφού δεν πείραζε μήτε τα σκυλιά.

Κι όμως κάποτε ήρθε στη γειτονιά ένα κακό παιδί, ο Τάσος.

— Με λένε Τάσο, λέει στον Πετράκη όταν τον πρωτοσυνάντησε στο δρόμο.

— Εμένα με λένε Πετράκη, του απαντά ο Πετράκης. Πού κάθεται;

— Ήρθαμε χθες στη γειτονιά αυτή, λέει ο Τάσος. Πηγαίνεις σχολείο, Πετράκη;

— Είμαι στη δευτέρα τάξη, του απαντά.

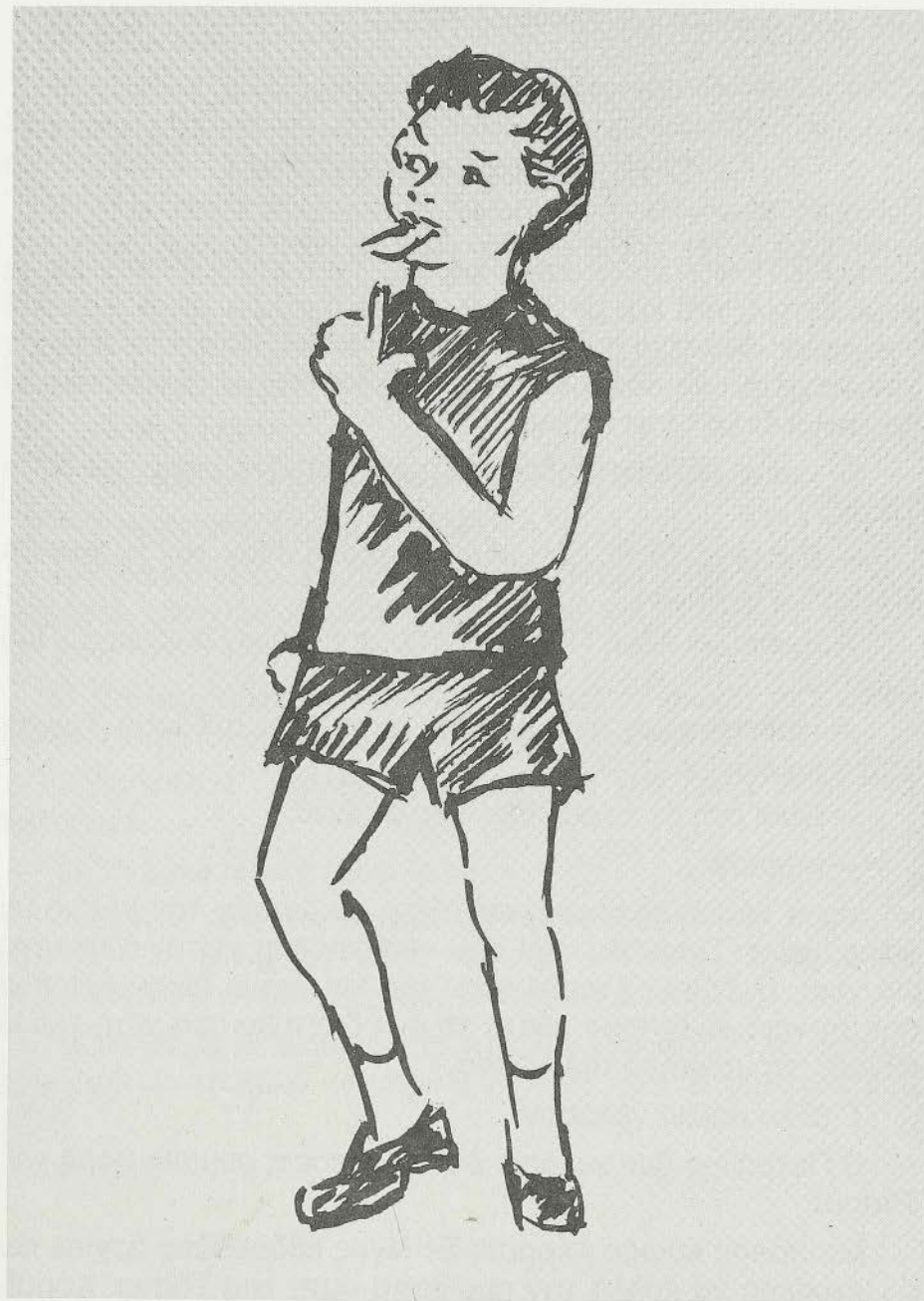
— Μπράβο...

Μα ο Τάσος είχε κακή συνήθεια. Περίπαιζε τον κόσμο με χειρονομίες. Προχθές εκεί που έπαιζαν στη γειτονιά πέρασε μια γριά. Ο Τάσος έτρεξε πίσω της και έκανε πως κούτσειε σαν τη γριά. Κι ύστερα έβαλε το ένα δάχτυλο στη μύτη του κι έβγαζε περιπαικτικά τη γλώσσα.

Τ' άλλα παιδιά γέλασαν.

Ο Πετράκης δεν γέλασε. Δεν τ' άρεσε η συμπεριφορά του Τάσου.

Μα πόσος καιρός πέρασε; Σε λίγες εβδομάδες άρχισε και ο Πετράκης να κολλά την αρρώστια αυτή του Τάσου. Κοροϊδεύε με χειρονομίες και με τη γλώσσα.

Κοροϊδεύε με χειρονομίες και με τη γλώσσα

Μια μέρα η μητέρα του Πετράκη τον τσάκωσε στον δρόμο να κοροϊδεύει με χειρονομίες ένα γέρο.

— Πετράκη; του λέει. Τούτο που κάνεις είναι σαν να κοροϊδεύεις τον Θεό. Σε παρακαλώ να μην το επαναλάβεις.

Αλλά όλη μέρα ο Πετράκης παίζοντας με τον Τάσο ξανάβλεπε τούτη την κακή συνήθεια και δίχως να το θέλει την ξανάρχιζε.

Ο πατέρας του Πετράκη χρησιμοποίησε το ξύλο ίσως του κόψει το κακό. Ίσιωνε λίγο ο Πετράκης, μα σε λίγες μέρες πάλι ξανάρχιζε.

Μια μέρα στο γειτονικό σπίτι ήρθε ο δάσκαλός του για να εξηγήσει στη γειτόνισσα μια αταξία του γιου της του Γιάννη. Τα παιδιά της γειτονιάς μπήκαν από την καγκελλόπορτα κι ακολουθούσαν τον δάσκαλο τους που κάτι τους έλεγε.

Μια στιγμή σταθήκανε στην εξώπορτα. Ο δάσκαλος χτύπησε.

Ο Τάσος άρχισε πια να κοροϊδεύει τον δάσκαλο. Σε λιγάκι έκανε το ίδιο και ο Πετράκης. Έβαζε το δάχτυλο στη μύτη κι έβγαζε τη γλώσσα του. Μα εκεί που κοροϊδευε η πόρτα ανοίγει.

— Χαίρετε, λέει ο δάσκαλος.

— Ω! χαίρετε. Ορίστε παρακαλώ, του απαντά η γειτόνισσα κι ανοίγει διάπλατα την ξώπορτα. Για το Γιάννη μου έρχεστε;

— Ναι, κυρία μου, απαντά ο δάσκαλος.

Ο Τάσος κι ο Πετράκης εξακολουθούσαν να κοροϊδεύουν. Αλλά αντίκρυ απο την πόρτα ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης. Εκεί μέσα ο δάσκαλος είδε τι κάνανε πίσω απο τη ράχη του.

Τ' άλλο πρωί στο σχολείο φώναξε ο δάσκαλος τον Πετράκη. Παραμέρισε προσωρινά τον Τάσο.

— Έλα, Πετράκη, εδώ στον πίνακα, του λέει.

Ο Πετράκης βγήκε χοροπηδώντας.

— Στάσου, Πετράκη, και κοίταξε τους συμμαθητές σου, του λέει ο δάσκαλος.

Ο Πετράκης γύρισε και είδε τους συμμαθητές του που κοιτούσαν με απορία.

— Ξανακάνε, Πετράκη, το τι έκανες χθες όταν έμπαινα στο σπίτι του Γιάννη.

Όλοι κατάλαβαν το τι ήθελε να πει ο δάσκαλος. Και ρούφηξαν τη γλώσσα τους.

Ο Πετράκης άρχισε να τρέμει.

— Μην φοβάσαι, Πετράκη, του λέει ο δάσκαλος. Δεν θα σε τιμωρήσω. Θέλω μόνο να το δείξεις στην τάξη. Μπορεί οι συμμαθητές σου να θέλουν να μάθουν μια ωραία πράξη σαν τη δική σου.

Ο Πετράκης χλώμιασε.

— Εμπρός, είπα, λέει αυστηρά ο δάσκαλος. Ή θα το κάνεις ή θα σε στείλω στο σπίτι σου και δεν θα σε δεχτώ πια στο σχολείο.

Ο Πετράκης ένοιωσε το κλάμα του έτοιμο να ξεσπάσει.

— Επιμένω σου λέω, Πετράκη. Βάλε το δάχτυλό σου στην άκρη της μύτης σου και βγάλε τη γλώσσα σου. Αυτό δεν έκανες χθες όταν έμπαινα στο σπίτι του Γιάννη; Γιατί ντρέπεσαι να το κάνεις εδώ να το δουν οι συμμαθητές σου; Εμπρός λοιπόν!

Ο Πετράκης άρχισε να κλαίει.

Οι συμμαθητές του μισογελούσαν.

Ο δάσκαλος αυστηρός πρόσταξε:

— Εμπρός, Πετράκη. Θα γελάσει η τάξη περισσότερο παρά με το να κλαίς. Ή μήπως είναι κακή πράξη και ντρέπεσαι; Πες το, παιδί μου.

— Ντρέπομαι, απαντά ο Πετράκης.

— Ε, λοιπόν! Αφού ντρέπεσαι να μην το ξανακάνεις για κανένα. Τ' ακούς; Δεν είναι μεγαλύτερη ντροπή από την κοροϊδία.

— Δεν θα το ξανακάνω, ποτέ, είπε ο Πετράκης κι έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

Από τότε ο Πετράκης ξανάγινε καλό παιδί και σεβόταν όλα και όλους.

Το σπάσιμο του βάζου

Ο ΠΕΤΡΟΣ ήταν το πιο ήσυχο παιδί της τάξης του. Δεν τον είδε ο δάσκαλος ν' ατακτήσει καμιά φορά. Τα τετράδια και τα βιβλία του ήταν καθαρά. Το πρωί ερχόταν στην ώρα του. Μόλις χτυπούσε το κουδούνι και σχολνούσαν, δεν καθόταν στην αυλή να παίζει χάνοντας τις ώρες του. Ξεκινούσε ήσυχα για να πάει ολόϊσια στο σπίτι του.

Μια μέρα όμως ο Φιφής, που καθόταν στο μπροστινό θρανίο, γύρισε και πείραζε τον Πέτρο. Του έριχνε τον σπόγγο τον λερωμένο και του λέρωνε τα τετράδια.

— Σε παρακαλώ, Φιφή, μη μ' ενοχλείς, λέει ο Πέτρος.

— Μπα! Σ' ενοχλούμε; του απάντησε κοροϊδευτικά ο Φιφής.

— Θα αναγκαστώ να σε καταγγείλω στον δάσκαλο, του λέει ο Πέτρος.

— Παλληκαριά είναι τούτη; του απαντά ο Φιφής και του ρίχνει τον σπόγγο.

Ο δάσκαλος είχε μια δουλειά στο διάδρομο του σχολείου κι' αργούσε να μπει στην τάξη.

Τα παιδιά είν' αλήθεια ζωηρέψανε λιγάκι. Μα ο Φιφής το είχε παρακάνει πια. Πείραζε όλη την ώρα.

Ο Πέτρος κρατήθηκε αρκετά. Μα ήρθε μια στιγμή που χωρίς να το θέλει θύμωσε, άρπαξε τον σπόγγο και τον έριξε πέρα μακριά κατά τον πίνακα.

Ο σπόγγος σφύριξε μεσ' στον αγέρα, χτύπησε στον πίνακα και πέφτοντας βρήκε το βάζο με τα λουλούδια και το κομμάτιασε ρίχνοντάς το στο πάτωμα.

Η τάξη ρούφηξε τη γλώσσα της από το φόβο.

— Ποιός τώκανε; ρωτά ο ένας μαθητής.

— Δεν είδα, απαντά ο άλλος.

— Δεν ξέρω, λέει ο παρακάτω.

Πραγματικά δεν πρόσεξαν το τι είχε γίνει. Αφού κι ο Φιφής που ενοχλούσε τον Πέτρο δεν είδε, γι' αυτό δεν πίστευε πως μπορούσε να το έκανε ο Πέτρος.

Άκουσε ο δάσκαλος το σπάσιμο του βάζου. Βιάστηκε και μπήκε στην τάξη.

— Τι συμβαίνει, παρακαλώ; ρωτά αυστηρά.

Κανείς δεν μίλησε.

— Α! εσπάσετε το βάζο; ρωτά ξανά ο δάσκαλος. Ποιός το έκανε; Να σηκωθεί μονάχος του να το πει. Για ποιό λόγο, παρακαλώ;

Κανείς δεν μίλησε.

Ο Πέτρος δάγκωσε τα χείλη του. Δεν τολμούσε να πει πως αυτός έριξε τον σπόγγο. Ντρεπόταν να το μάθει η τάξη. Ντρεπόταν να τον προσβάλει ο δάσκαλος. Φοβόταν και τον πατέρα του αν το μάθαινε.

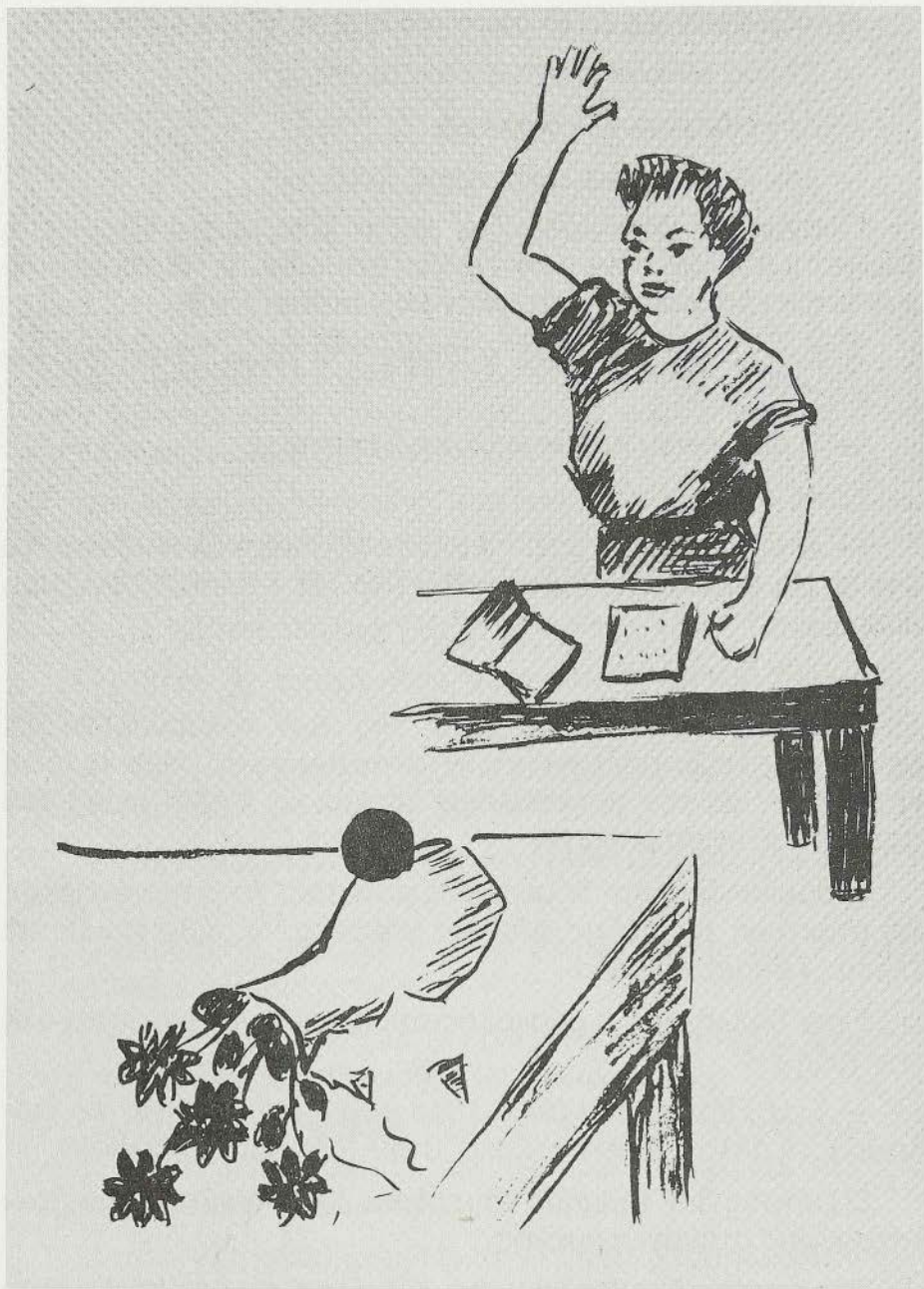
Ο δάσκαλος ρώτησε μερικούς μαθητές, τους πιο ζωηρούς και άτακτους της τάξης. Μα δεν μπόρεσε να μάθει ποιός επί τέλους έσπασε το βάζο.

Στην πολλή ώρα ο δάσκαλος αποφάσισε να τιμωρήσει όλη την τάξη.

— Εσύ, Πέτρο, που είσαι ο πιο φρόνιμος θα βγείς για διάλειμμα. Οι άλλοι θα μείνουν μεσ' στην τάξη και θα γράφουν.

Ο Πέτρος δεν τόλμησε να μιλήσει. Αλλά όλη την ώρα ήταν κατσούφης στεναχωρημένος.

Πέρασαν τα δυο διαλείμματα. Όλοι έμεναν στην τάξη κλειστοί. Μονάχα ο Πέτρος έβγαινε.

Ο σπόγγος σφύριξε μεσ' στον αγέρα, χτύπησε στον πίνακα και πέφτοντας
βρήκε το βάζο με τα λουλούδια...

Κάποτε χτύπησε το κουδούνι να σχολάσουν. Με ανακούφιση άρπαξαν τις σάκκες τους τα παιδιά και χύμηξαν στον διάδρομο.

— Επιτέλους σχολνάμε, φώναζαν.

— Και να μη ντραπεί όποιος το έκανε και να μιλήσει..., λέει ο ένας. Τιμωρηθήκαμε όλοι εξ αιτίας του.

Ο Πέτρος τ' άκουσε όλα. Πνιγόταν από τη ντροπή. Βγήκε στην αυλή και πήγε σε μια γωνιά πέρα, κοντά στο υπόστεγο.

Το σχολείο σχόλασε. Δεν έμεινε παιδί μεσ' στην αυλή. Μονάχα ο Πέτρος μελαγχολικός στεκόταν στη γωνιά πέρα.

Ο δάσκαλος τον είδε κάποτε. Πήγε κοντά του απορημένος.

— Τι συμβαίνει, Πέτρο, κι' έμεινες στο σχολείο; ρωτά ο δάσκαλος.

— Είμαι... τιμωρημένος, απαντά.

— Τιμωρημένος; Και ποιός σε τιμώρησε; Και για ποιό λόγο; ρωτά ο δάσκαλος.

— Μόνος μου τιμώρησα τον εαυτό μου, απαντά ο Πέτρος ενώ γέμιζαν τα μάτια του δάκρυα. Εγώ έριξα στο θυμό μου το σπόγγο. Και χωρίς να το θέλω χτύπησα το βάζο και το κομμάτισα. Παρακαλώ να με συγχωρέσετε.

Ο δάσκαλος τον κοίταξε πατρικά.

— Ωραία, Πέτρο. Πήγαινε τώρα σπίτι σου να φάς. Και αύριο να ζητήσεις συγνώμη από την τάξη σου, γιατί έγινες αιτία να τιμωρηθεί. Μόνο έτσι θα σε συγχωρέσω.

Ο Πέτρος έσκυψε το κεφάλι και σκόλασε. Την άλλη μέρα θα ζητούσε συγνώμη από την τάξη του, γιατί δεν είχε το θάρρος να πει την κακή του πράξη.

Ο Κωστάκης και το μπαστούνι

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ κάθε λίγο το έλεγε στην τάξη:

— Παιδιά, ν' αγαπάτε τα ζώα και τα δέντρα. Όλα σ' αυτό τον κόσμο έχουν ψυχή. Ύστερα όταν αγαπάς τα ζώα και τα δέντρα μαθαίνεις ν' αγαπάς και τους ανθρώπους. Αν είσαι κακός με τα ζώα και τα δέντρα, χωρίς να το καταλάβεις η κακία μια μέρα θα σε υποδουλώσει και θα γίνεις κακός σε όλα.

Ο Κωστάκης τ' άκουσε όλα αυτά. Αλλά μυαλό δεν έβαζε. Και εξακολουθούσε να πειράζει τα σκυλιά και τα γατιά. Κι άρπαζε τους κλώνους από τα χαμηλά δέντρα και τους έκοβε.

Ο Θεός όμως τιμωρεί όσους δεν ακούνε και δεν κάνουν το σωστό. Μια μέρα ο Κωστάκης σχόλασε ενωρίς. Κι έτρεξε ολόγεια σπίτι, γιατί του είχε υποσχεθεί η μανούλα του να του φτιάξει παγωτό.

Η γειτονιά του παραξενεύτηκε γιατί ο Κωστάκης πέρασε βιαστικός χωρίς να τραβήξει κανένα κλώνο από τους χαμηλούς τοίχους των κήπων.

Μόλις έφτασε όμως σπίτι κι ετοιμαζόταν ν' ανοίξει τη σιδερένια καγκελλόπορτα του κήπου, βλέπει πιο πέρα ένα μαύρο σκυλί.

— Ου. Ξένο σκυλί στον δρόμο μας; ψιθυρίζει ο Κωστάκης.

Το σκυλί κοιτούσε ατάραχο.

Ο Κωστάκης το φοβέρισε με φωνές.

Το μαύρο σκυλί πήγε στ' αντικρυνό ξέβαθο αυλάκι του δρόμου και κάθησε ήσυχο.

Ο Κωστάκης ξέχασε πια το παγωτό. Έσκυψε και πήρε ένα βόλο χώμα και τον έριξε απάνω στο σκυλί.

Το σκυλί ήσυχα-ήσυχα σηκώθηκε, τράβηξε πιο πέρα, βρήκε λίγο ίσκιο και κάθησε πάλιν.

— Α! έτσι είσαι του λόγου σου; φωνάζει ο Κωστάκης. Τώρα να σου δείξω τι θα πει Κωστάκης.

Το σκυλί γουργούρισε.

Ο Κωστάκης μπήκε γρήγορα στο σπίτι από τον θυμό του. Και μπροστά του στη γωνιά βρίσκει το μπαστούνι του πατέρα του. Χωρίς να το πολυσκεφτεί το αρπάζει και βγαίνει στον δρόμο.

— Εκεί είσαι ακόμα; φωνάζει στο σκυλί.

Το σκυλί μισοσηκώθηκε. Ένοιωσε τον κίνδυνο.

Ο Κωστάκης χύμηξε απάνω του ανεμίζοντας το μπαστούνι του πατέρα.

— Μακρυά, παλιόσκυλο, φωνάζει.

Το σκυλί στάθηκε και χοπ μ' ένα πήδημα ξέφυγε μακρυά, ενώ το μπαστούνι που κατέβαζε με θυμό ο Κωστάκης χτύπησε στην όχθη του αυλακιού κι έσπασε στα δυο.

Την ίδια όμως ώρα φάνηκε από πέρα ο πατέρας του. Γύριζε κουρασμένος για φαγητό. Βιαζόταν σήμερα γιατί θα πήγαινε σε λίγο ταξίδι στη διπλανή πόλη για δουλειές του καταστήματός του.

Μόλις τον είδε ο Κωστάκης πάγωσε. Στο χέρι του βαστούσε το ένα κομμάτι του σπασμένου μπαστουιού. Τ' άλλο ήταν χάμω μέσα στο αυλάκι.

— Κωστάκη, του φωνάζει ο πατέρας. Έλα εδώ παιδί μου.

Ο Κωστάκης έμεινε ακίνητος. Άρχισε κιόλας να σκέφτεται την τιμωρία. Ο πατέρας δεν χωράτευε. Τιμωρούσε την αταξία και πολύ σκληρά.

Σε λίγο πλησίασε ο πατέρας.

— Τι είναι τούτο; ρωτά τον Κωστάκη.

Ο Κωστάκης δεν έβγαλε μιλιά.

Ο πατέρας κίταξε το σπασμένο μπαστούνι

Ο πατέρας κοίταξε το σπασμένο μαστούνι.

— Όστε πήρες το μαστούνι μου για να χτυπήσεις το σκυλί; λέει θυμωμένος ο πατέρας. Δεν σου είπα χίλιες φορές να μην χτυπάς τα ζώα; Ο Θεός δεν το θέλει. Έλα εδω μέσα.

Πήρε τον Κωστάκη από τ' αυτί και τον έμπασε στο σπίτι.

— Δώσε μου το κομμάτι το μαστούνι, λέει ο πατέρας.

Ο Κωστάκης του το έδωσε τρέμοντας.

Πήρε ο πατέρας το μαστούνι και άρχισε να δέρνει τον Κωστάκη.

— Πονάω, φωνάζει ο Κωστάκης.

— Πονάει και το σκυλί, του απαντά ο πατέρας.

Ο Κωστάκης έκλαιε.

— Δεν θα το ξανακάνω, πατέρα.

Ο πατέρας σταμάτησε.

— Ακουσε, Κωστάκη, του λέει ο πατέρας. Πιστεύω στον λόγο σου πως θα γίνεις φρόνιμος και θ' αγαπάς τα ζώα. Θα φυλάξω όμως τούτο το σπασμένο μαστούνι. Κι αν το ξανακάνεις...

Από κείνη τη μέρα ο Κωστάκης αγαπούσε και περιποιόταν όλα τα ζώα. Κι αν ήθελέ να τα διώξει τους φώναζε να φύγουν. Δεν τα χτυπούσε και δεν έριχνε πέτρες.

Ο Περικλής κι οι μέλισσες

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ ήταν πραγματικά ζιζάνιο με τα όλα του. Πειραχτήρι από τα πρώτα σ' όλο το σχολείο.

Μα η μεγάλη του μανία ήταν να πειράζει τα πουλιά. Σκαρφάλωνε πάνω στα δέντρα για να βρει τις φωλιές των πουλιών. Κι όταν τις εύρισκε, τις χαλούσε και τα καημένα τα πουλιά φτερουγούσαν ολόγυρα ζητώντας τη φωλιά τους.

Κι όμως πόσο καιρό μένει ατιμώρητη μια κακία; Θα έρθει γρήγορα η ώρα της και ο κακός θα πληρώσει ό,τι έκανε. Βάζει τότε μυαλό. Μα έχει στο μεταξύ υποφέρει πολύ.

Έτσι, μια μέρα ήρθε κι η σειρά του Περικλή. Φαίνεται πως τα πουλιά τον καταράστηκαν πια. Κι ο δίκαιος Θεός αποφάσισε να τον τιμωρήσει. Να τον τιμωρήσει βέβαια για να βάλει μυαλό και να πάψει να κάνει το κακό.

Ο δάσκαλος πολλές φορές είχε συμβουλέψει τον Περικλή:

— Παιδί μου Περικλή, ο καλός άνθρωπος αγαπά τα ζώα και τα πουλιά.

Ο Περικλής πού ν' ακούσει.

Αλλά κι ο πατέρας του πολλές φορές του μίλησε αυστηρά. Πού ν' ακούσει ο Περικλής.

Γι αυτό πια αποφάσισε ο Θεός να του στείλει μια τιμωρία.

Μια μέρα, λοιπόν, ο Περικλής τράβηξε προς το δάσος με τη λαχτάρα να σκαρφαλώσει πάνω στα δέντρα και να βρει φωλιές πουλιών. Ήταν ο καιρός που τα πουλιά γεννούσαν τ' αυγά τους. Θα ήταν ευκαιρία για τον Περικλή να τα μαζέψει.

κι απάνω στα δάχτυλά του κοιτάζει πολλές μελισσες

Ήταν ακόμα πρωινό. Η δροσιά γέμιζε το δάσος. Τα πουλιά κελαηδούσαν ευτυχισμένα. Τα νερά έτρεχαν ήρεμα.

Σκαρφάλωσε ο Περικλής σ' ένα δέντρο με πυκνό φύλλωμα.

— Εδώ θα έχει φωλιά, ψιθυρίζει ο Περικλής. Σα ν' ακούω ένα βουητό. Λές να ξεπουλιάσαν τ' αυγά και να βγήκαν πουλάκια; Παράξενο.

Προχώρησε στον κλώνο με το πολύ φουντωτό φύλλωμα. Το βουητό ακουγόταν πιο δυνατό. Τον εμπόδιζε όμως το πολύ φύλλωμα και τα μπλεγμένα κλαδιά. Κρατήθηκε όμως γερά στον κλώνο, γάντζωσε καλά τα πόδια του κι' άπλωσε το ένα του χέρι ακριβώς εκεί που ακουγόταν το βουητό.

— Παναγία μου, φωνάζει ο Περικλής.

Τραβάει πίσω το χέρι κι απάνω στα δάχτυλα του κοιτάζει πολλές μέλισσες που τον τρυπούσαν με το κεντρί τους. Δεν πρόλαβε να συρθεί πίσω και μια φούχτα τρελλές μέλισσες όρμησαν πάνω του κι άρχισαν να μπήγουν τα κεντριά τους στο πρόσωπο και στον λαιμό του. Κι όσο αυτός κουνιόταν και φώναζε άλλες μέλισσες ορμούσαν. Μερικές έφτασαν ως τα ποδάρια του και του τα κατακοκκίνισαν από τα πολλά κεντριά που του έμπηξαν.

Ζαλίστηκε ο Περικλής. Και μια στιγμή τα έχασε κι έπεσε από το δέντρο. Ευτυχώς ο κλώνος δεν ήταν πολύ ψηλά. Έτσι χτύπησε λιγάκι, μα δεν τσάκισε τα κόκκαλά του.

Το χτύπημα χάμω στο χώμα τον έφερε στα σύγκαλά του. Σηκώθηκε και τράβηξε κλαίοντας κατά το σπίτι. Στο πρόσωπο, στα χέρια και στα πόδια ένοιωθε φοβερούς πόνους. Το δέρμα του κοκκίνισε και πρήστηκε.

Μόλις τον είδε η μάνα του να γυρίζει σπίτι με τέτοια χάλια τρόμαξε.

— Τιμωρήθηκα, μητέρα, της λέει.

— Πώς; γιατί; το ρωτά η μητέρα του.

— Με κέντρισαν οι μέλισσες, της απαντά. Πήγα να μαζέψω φωλιές. Κι αυτές οι μέλισσες μου έδειξαν το λάθος μου. Δέν θα το ξανακάνω.

Κι αλήθεια! Ο Περικλής δεν ξανασκαρφάλωσε στα δέντρα για να πειράξει τις φωλιές των πουλιών.

Το δάκρυ του Γιώργου

Ο ΠΑΝΤΕΛΑΚΗΣ αγαπούσε τα παιγνίδια και τις ασκήσεις. Κάθε πρωί σηκωνόταν και μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο γυμναζόταν κι ανάπνεε βαθιά για να γεμίσουν οι πνεύμονες του καθαρό, πρωινό αγέρα.

Αντίκρυ από το σπίτι του Παντελάκη καθόταν ο Γιώργος. Ο Γιώργος ήταν αδύνατο παιδάκι, χλωμό με μαύρα μαλλιά. Στο δεξί του μάγουλο είχε μια μεγάλη ελιά, που συχνά την έξιχνε με το νύχι και τη μάτωνε.

— Σ' αρέσει να γυμνάζεις το σώμα; ρωτά ο Γιώργος.

— Πολύ, του απαντά ο Παντελάκης. Ο πατέρας μου είναι αθλητής. Να τον δεις όταν τρέχει στο στάδιο και έρχεται πρώτος... Ο κόσμος τον χειροκροτεί. Και κείνος νιώθει - όπως μας λέει - μεγάλη χαρά γιατί νίκησε.

— Σε ποιό σχολείο πηγαίνεις, Παντελάκη;

— Στο «Ελέναιο», απαντά ο Παντελάκης. Εσύ;

— Μα μόλις ήρθαμε στη γειτονιά σου. Αύριο θα με γράψουν κι εμένα στο «Ελέναιο».

Την άλλη μέρα ο Γιώργος παρουσιάστηκε στην τάξη του Παντελάκη.

Ο Παντελάκης ενθουσιάστηκε και τον καλωσόρισε φωναχτά.

Ο δάσκαλος έκανε παρατήρηση. Αλλά ο Παντελάκης του εξήγησε πως είναι γείτονες κι ευχαριστήθηκε που θάταν στην ίδια τάξη.

Από την πρώτη κι όλες μέρα έγιναν φίλοι οι δυο τους, ο Παντελάκης κι ο Γιώργος. Μαζί ξεκινούσαν το πρωί από το

σπίτι. Έφταναν ενωρίς στο σχολείο. Κάθονταν στο ίδιο θρανίο. Έπαιζαν στο διάλειμμα μαζί. Κι όταν σχολνούσαν το μεσημέρι έφευγαν από το σχολείο μαζί.

Μονάχα ο Γιώργος δεν αγαπούσε τη γυμναστική. Αυτό στεναχωρούσε πολύ τον Παντελάκη.

— Κουράζομαι, λέει ο Γιώργος. Γι' αυτό θα ζητήσω να μην κάνω γυμναστική.

— Όχι Γιώργο μου. Η γυμναστική θα σε ωφελήσει. Κι είναι μεγάλη χαρά να γυμνάζεσαι. Και οι γονιοί σου να σε χαίρονται για το δυνατό σου σώμα.

— Δεν βαρύνεσαι, απαντούσε ο Γιώργος. Ιδέα είναι τούτα όλα. Το παν είναι το διάβασμα.

— Το καθετί έχει την αξία του, Γιώργο.

Ο Γιώργος όμως με κάθε τρόπο απέφευγε να γυμναστεί. Μια μέρα έφτασε το τέλος της χρονιάς. Ο δάσκαλος της τέχνης ετοίμασε μια θαυμάσια έκθεση με ζωγραφιές των παιδιών. Ήρθαν οι επίσημοι κι οι γονιοί κι επαίνεσαν τα παιδιά για τα έργα τους.

Ύστερα ήρθε η σειρά των επιδείξεων της γυμναστικής. Κάθε τάξη θα έδειχνε τι ασκήσεις έμαθε, ποιούς χορούς ήξερε να χορεύει, ποιά παιγνίδια μπορούσε να παίξει.

Ο Παντελάκης φόρεσε την άσπρη φανελίτσα, το ουρανό παντελονάκι και έβαλε τα άσπρα του παπούτσια.

— Γιώργο, πάμε; φωνάζει απο την αυλή.

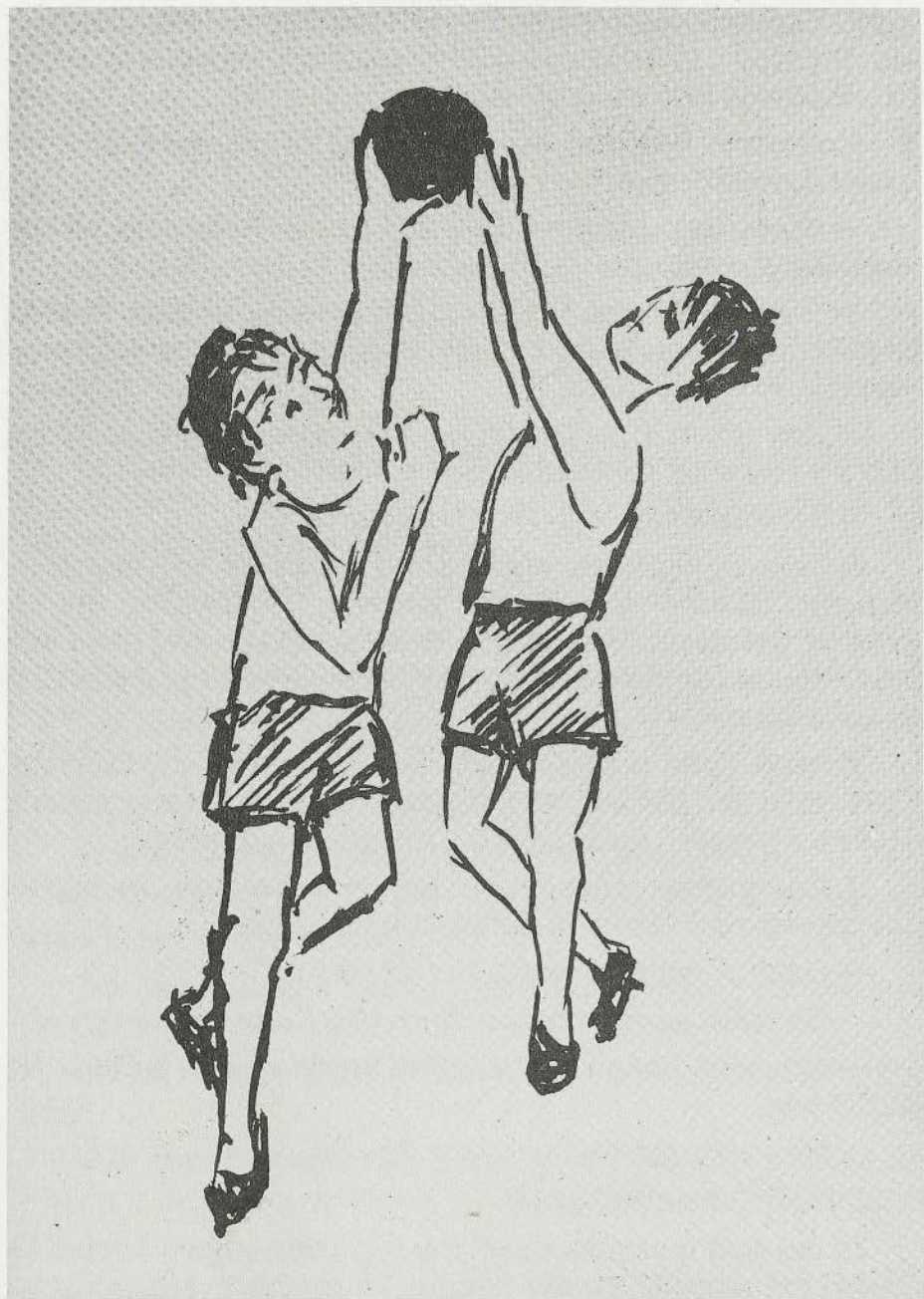
— Θα έρθω με τον πατέρα, απαντά ο Γιώργος.

— Μα αφού πρέπει να πάμε πιο νωρίς να μας δείξουν τις θέσεις μας.

— Μα εγώ, απαντά ο Γιώργος, δεν θα... δείξω το τι ξέρω.

Ο Παντελάκης κατάλαβε.

Σε μια ώρα η μεγάλη αυλή του σχολείου γέμισε κόσμο. Οι μουσικές ενθουσίαζαν τον κόσμο. Τα παιδιά αγωνιούσαν να δείξουν την αξία τους στους γονιούς τους.

Μια-δυο τάξεις έπαιξαν ωραία παιγνίδια

Και άρχισαν οι επιδείξεις. Μια-δυο τάξεις έπαιξαν ωραία παιγνίδια. Μια άλλη τάξη χόρεψε καλαματιανό. Μια άλλη έδειξε τις πυραμίδες. Μια άλλη έκαμε ρυθμικές ασκήσεις.

Τα παιδιά κοκκίνισαν από τη χαρά τους. Χειροκροτήματα παντού. Ενθουσιασμός.

Ο Γιώργος από μια γωνιά κοιτούσε όλους. Ένα δάκρυ κυλούσε στο μάγουλό του. Ένοιωθε πόσο έκοψε πίσω από τους άλλους.

— Πατέρα, λέει σε μια στιγμή.

— Είδες τα άλλα αγόρια; του απαντά ο πατέρας του.

— Ναι! Από αύριο θα αρχίσω να γυμνάζομαι κι εγώ. Σου το υπόσχομαι. Και του χρόνου θα παίζω κι εγώ.

— Είναι ωραίο πράγμα το γυμνασμένο σώμα, παιδί μου.

Οι βιασύνες του Λάκη

ΗΤΑΝ η τελευταία Τρίτη του σχολείου. Στις εφτάμιση θα μαζεύονταν για την τελευταία προσευχή τα παιδιά. Ο διευθυντής θα τους έλεγε τις τελευταίες του συμβουλές. Θα έμπαιναν ύστερα στις τάξεις κι ο δάσκαλος θα τους έδινε το ενδεικτικό τους.

Όλα τούτα τα είπε ο Λάκης στη μητέρα του το βράδυ. Και της είπε ακόμα να του φορέσει καθαρά ρούχα και να τον ξυπνήσει πρωί. Δε θα 'θελε τελευταίες μέρες να μη ακούσει τι θα 'λεγε ο διευθυντής ο κύριος Σίμος.

Ο Λάκης ήταν ένα ξανθό παιδάκι, ζωηρό, σωστό κατσικάκι στο βουνό. Τα παιδιά στην τάξη του τον έλεγαν Πειρασμό. Ήταν ένα παρατσούκλι που του πρωτώπε στο θυμό του ο δάσκαλος. Η τάξη το άρπαξε και του το κόλλησε πια. Πειρασμός ο Λάκης. Αφού και του δασκάλου πολλές φορές του ξέφευγε και φώναζε:

— Ε, Πειρασμέ, έλα εδώ.

Κι η τάξη σπαρταρούσε στα γέλια.

Αλλά ο Λάκης δεν κατόρθωνε να φτάσει στην ώρα του. Πάντοτε κάπως αργούσε. Μονάχα το πρώτο πρωί, που άνοιξε το σχολείο, έφτασε με τον πατέρα του πρώτος-πρώτος να γραφτεί. Από τότε όμως δεν τα ξανακατάφερε. Έπρεπε οι άλλοι να μπουν στις τάξεις κι αυτός να τρέχει να περάσει την αυλή, ν' ανεβεί τα λίγα σκαλοπάτια και να ορμήσει λαχανιασμένος μέσα στην τάξη. Πολύ σπάνια έφτανε στα μισά ή στο τέλος της προσευχής.

Σήμερα όμως ήταν η τελευταία μέρα. Κι είχε την περιέργεια ν' ακούσει το τι θα πει ο διευθυντής ο κύριος Σίμος.

Χτύπησε η καμπάνα. Μεμιάς πετάχτηκε από το κρεβάτι ο Λάκης. Ντύθηκε γρήγορα χωρίς δυσκολίες.

— Μάνα, φώναζε κάθε λίγο, βιάσου. Δεν θα προλάβω.

Όλοι στο σπίτι απορούσαν πώς πιάσανε οι βιασύνες το Λάκη. Ο πατέρας κάτι θέλησε να πει μα ο Λάκης τον διέκοψε:

— Θα μιλήσει ο διευθυντής.

Και σε πέντε λεπτά ο Λάκης ήταν έτοιμος. Όλοι σταυροκοπήθηκαν πώς τα κατάφερε. Εννέα μήνες τώρα, πρώτη φορά ξεκινά νωρίς ο Λάκης.

Ο πατέρας έβγαλε τ' αυτοκίνητο από το γκαράζ. Η μητέρα από τη βεράντα τους αποχαιρετούσε. Ο μικρός αδελφός τους έστελλε με το χεράκι του φιλιά. Η γιαγιά χαμογελούσε από το παράθυρο.

Μπήκε ο Λάκης στ' αυτοκίνητο και κούνησε το χέρι.

— Πάμε, πατέρα.

Αλλά το αυτοκίνητο κλώτσησε και σταμάτησε η μηχανή του.

Ο πατέρας δοκίμασε να το ξεκινήσει ξανά. Τίποτα. Κλωτσούσε και έσβηνε η μηχανή. Ύστερα δυσκολευόταν να πάρει...

— Κατέβα, λέει ο πατέρας θυμωμένος.

— Γιατί;

— Θα πάμε με τα πόδια.

Η μητέρα βγήκε στο δρόμο. Ξωπίσω της βγήκε και ο μικρός αδελφός.

— Θα πάτε με τα πόδια; ρωτά η μητέρα.

Ο πατέρας νευριασμένος δεν απάντησε. Έπιασε από το χέρι το Λάκη και ξεκίνησαν.

Ο Λάκης ήταν έτοιμος να κλάψει. Περπατούσε γρήγορα δίπλα στον πατέρα του. Ιδρώτας περιλούζε το προσωπάκι του. Κι είχε ένα καρδιοχτύπι. Θα προλάβαινε την προσευχή στην αυλή;

Κάποτε έφτασαν στο σχολείο.

— Προλάβαμε; ρωτά ο Λάκης.

— Ναι! Τα παιδιά είναι στην αυλή ακόμα.

Ο Λάκης αναστέναξε. Κι από μέσα του ευχαρίστησε τον Θεό.

— Γεια σου πατέρα, λέει κι ορμά στην αυλή.

— Στο καλό. Το νου σου!

Ο Λάκης έτρεξε πέρα που ήταν μαζεμένα τα παιδιά της τάξης του.

— Καλημέρα, παιδιά, λέει ο Λάκης, πρόλαβα κι' εγώ μια φορά.

— Τι πράγμα; ρωτά ένας συμμαθητής του.

— Την προσευχή.

— Δεν θα γίνει τώρα, λέει ο συμμαθητής του. Είναι άρρωστος ο διευθυντής και θα 'ρθούμε το απόγευμα με τους γονείς μας να πάρουμε τα ενδεικτικά.

Ο Λάκης δεν μίλησε.

Οι άλλοι τον κοίταξαν με απορία. Είχε ένα υφος...

— Τι συμβαίνει; τον ρωτούν.

— Ατυχία, τους απαντά. Ξύπνησα πρωί για να προφτάσω την προσευχή εδώ και ν' ακούσω τον διευθυντή. Και δεν τα κατάφερα.

Όλοι έσκασαν στα γέλια.

Ο νέος αδελφός

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ γεννήθηκε δεύτερο αγοράκι. Το είπε ο πατέρας. Τ' άκουσε η γειτονιά. Κι όλοι έλεγαν την ευχή τους: «να σας ζήσει»

Ο Αντρέας, το μεγαλύτερο αγόρι, απορούσε με την αναστάτωση του σπιτιού. Ήταν όμως κάτι καινούργιο κι απρόοπτο. Του είχαν, βέβαια, πει πως θα γεννιόταν ένα δεύτερο παιδί στο σπίτι. Ο πατέρας του έλεγε για ένα αγοράκι, μικρούτσικο τόσο δά, που θα έπαιζαν όλη μέρα, θα μοίραζαν τα παιχνίδια, θα κάθονταν μαζί στο τραπέζι και θα κοιμόνταν σε διπλανά κρεβάτια. Η μητέρα έλεγε πως μπορούσε να γεννηθεί κοριτσάκι. Ο Αντρέας, που θα ήταν πια ο μεγάλος αδερφός, θα το φρόντιζε, θα το προφύλαγε, θα το έβγαζε αργότερα περίπατο μαζί του.

Πριν λίγα πρωινά ξύπνησε ο Αντρέας και βρήκε στο προσκεφάλι του ένα σωρό παιχνίδια. Ο πατέρας του εξήγησε πως τα έστειλε ο νέος αδερφός του. Κι ακόμα πως θα έπρεπε κι αυτός ν' αγοράσει κάτι που να το πάει δώρο στο μικρούτσικο αδερφό του.

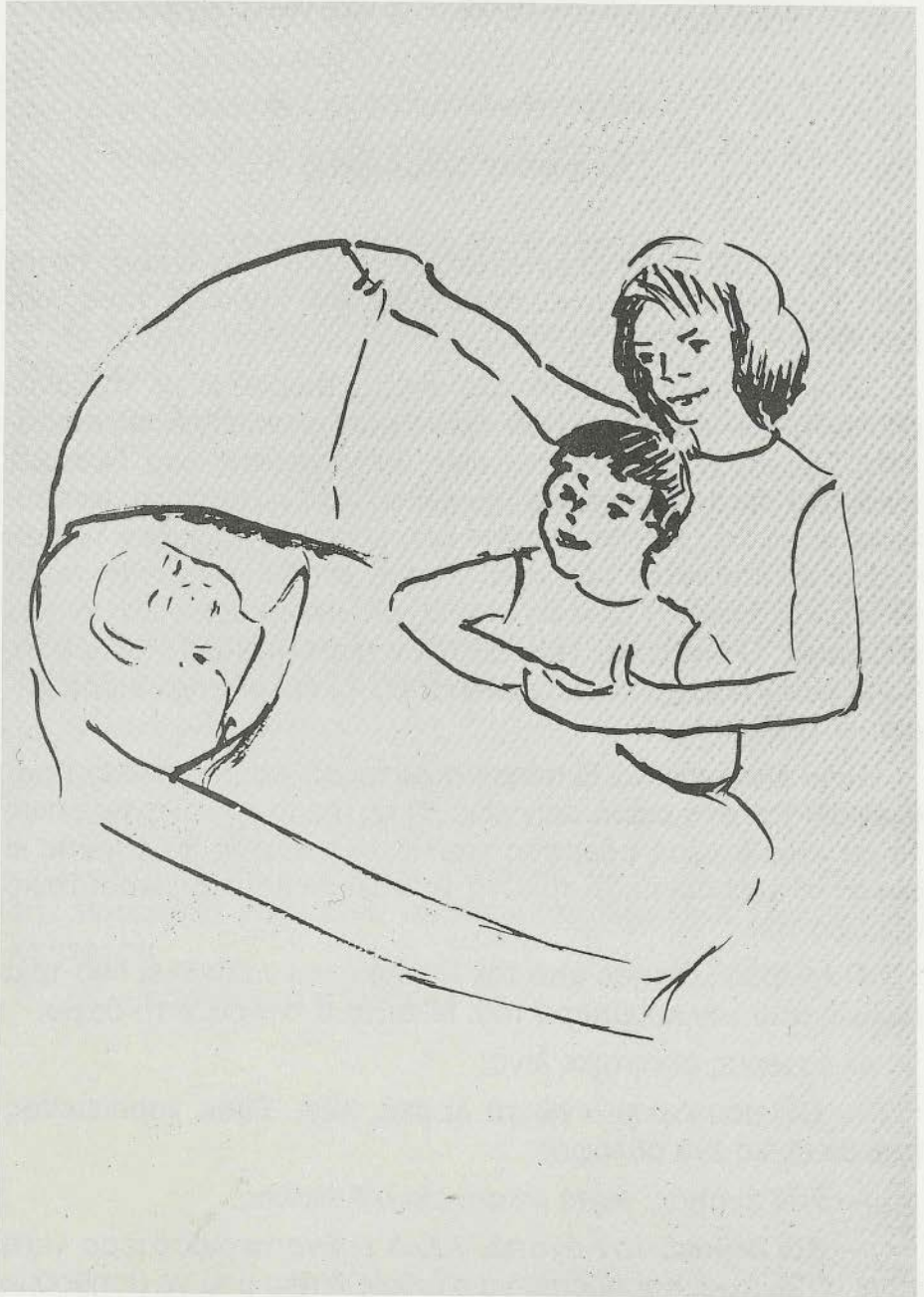
Ο Αντρέας ζήτησε από τον πατέρα του να βγάλει δυο-τρία σελίνια από τον κουμπαρά του. Μ' αυτά θ' αγόραζε το δώρο.

Ο πατέρας σκέφτηκε λίγο:

— Θα σου δώσω εγώ τα λεφτά, λέει. Είμαι χαρούμενος που θα έχεις ένα αδερφό.

— Τον αγαπάς; ρωτά με απορία ο Αντρέας.

— Και βέβαια, τον αγαπώ. Αλλά εσένα περισσότερο γιατί είσαι ο πρώτος. Και πρέπει να σταθείς δίπλα μου να βοηθήμε το σπίτι, εξηγά ο πατέρας.

Όταν σήκωσε η μάνα το τούλι κι είδε ο Αντρέας το μωρό να κοιμάται

Ο Αντρέας δεν πολυκατάλαβε τι ένοιωθε μέσα του. Λύπη ή χαρά; Ή μήπως και τα δυο; Πάντως δεν ήταν άσχημη η εξήγηση του πατέρα.

Όλα έγιναν όπως θα έπρεπε. Πήρε το δώρο και πήγε στην κλινική με τον πατέρα. Φίλησε τη μανούλα που τον δέχτηκε με δάκρυα. Άκουσε το τσίρισμα του μικρού αδερφού. Πήγε κοντά στην κούνια γεμάτος απορία. Σήκωσε το τούλι και κοίταξε.

— Ω! τι όμορφο μωρό! λέει. Τι άσπρο χέρι... σαν το κουλούρι. Να του δώσω, πατέρα, το δώρο;

— Δώσε το στη μητέρα και του το δίνει, λέει ο πατέρας.

Η μάνα τον τράβηξε κοντά της και τον ρώτησε αν θέλει μια σοκολατίνα ή ένα γλυκό.

Ο Αντρέας έδειξε πως δεν είχε κέφι για τέτοια. Κοιτούσε μονάχα το μωρό στην κούνια που κλαψούριζε κάθε λίγο.

Ο πατέρας βιαζόταν κάπου να πάει, τους φίλησε όλους, σήκωσε το τούλι και κοίταξε λίγη ώρα το μωρό, το φίλησε έτσι από μακριά και γύρισε να φύγει.

— Να 'ρθώ μαζί σου, πατέρα; ρωτά ο Αντρέας.

— Εσύ θα μείνεις εδώ, του λέει ο πατέρας. Με τη μαμά σου. Είπαμε θα τη φυλάγεις πια. Ε;

— Μα έχει το μωρό της..., απάντησε ο Αντρέας.

Όλοι κοιταχτήκανε αναμεταξύ τους.

Ο Αντρέας ένοιωθε πια πως ήταν ένα χαμένο πλασματάκι. Έτσι κάτι καρτερούσε να γίνει για να βάλει τις φωνές και τα κλάματα.

Τον πήρε τότε η γιαγιά στην αγκαλιά της.

— Ο Αντρέας θα μείνει μαζί μου, λέει. Δε μπορώ να περπατώ μονάχη μου. Ο Αντρέας θα με κρατά από το χέρι για να με πάει εδώ κι εκεί.

Ο Αντρέας ένωσε το δάκρυ στο μάτι του. Έγειρε μεσ' στις αγκαλιές της γιαγιάς του κι έκλαψε πολύ.

Όλοι γύρω σιωπούσαν. Μονάχα το μωρό κλαψούριζε πότε-πότε.

Σε λίγο ο Αντρέας ψήλωσε τα μάτια του και κοίταξε τριγύρω. Όλοι ένοιωθαν τη στεναχώρια του.

— Γιατί δεν κλαίει το μωρό; ρωτά ο Αντρέας.

— Δεν ξέρω, απαντά η μάνα.

— Μήπως έπαθε τίποτα το μωρό; λέει ο Αντρέας κι έτρεξε με φόβο προς την κούνια.

Όταν σήκωσε η μάνα το τούλι κι είδε ο Αντρέας το μωρό να κοιμάτε ήσυχο είπε:

— Το αδερφάκι μου κοιμάται.

Και ένωσε ευτυχία που απόχτησε ένα αδερφάκι.

Στην παραλία

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ήταν πεντακάθαρη. Έπεφτε πάνω ο ήλιος και το νερό γαλάζιο λαμποκοπούσε. Μικρά κυματάκια πηγαινοέρχονταν κι εκεί που έσμιγαν σχημάτιζαν και μια λουρίδα άσπρο αφρό. Τα βράχια ξανθά χαίρονταν τον ήλιο. Πιο χαμηλά η άμμος άπλωνε ένα ξανθό χαλί. Εκεί το κύμα άπλωθε ήσυχο σαν να γαργαλούσε τους κόκκους της ξανθής άμμου.

Τα δυο παιδιά ολόγυμνα άγγιζαν με τα ποδάρια τους το ήσυχο κύμα.

— Το νιώθεις; ρωτά το ένα.

— Είναι λίγο κρύο, απαντά το άλλο.

— Να ορμήσουμε μια και καλή, ξαναλέει το ένα. Όσο δεν τολμούμε θα μείνουμε εδώ έξω.

— Και δεν φοβάσαι; ρωτά το άλλο.

— Δεν είναι η πρώτη φορά που θα μπω στη θάλασσα, του απαντά. Την πρώτη φορά έκανα όπως κι εσύ. Μα μ' εσπρωξε ο πατέρας και βρέθηκα ο μισός μέσα στο νερό. Προς στιγμή φοβήθηκα. Νόμισα πως σταμάτησε η αναπνοή μου. Μά ύστερα γέλασα. Ξεφοβήθηκα πια. Να σε σπρώξω;

— Ε όχι! του απαντά ο άλλος. Αλλιώςτικα θα γυρίσω στο καφενείο κοντά στη μάνα μου. Τα ψάρια δεν δαγκώνουν;

— Τα ψάρια; του λέει. Μα εδώ είναι μόνο μικρούτσικα ψάρια. Δεν έχει καρχαρίες σε τούτο εδώ το μέρος. Εξάλλου είναι ξέβαθα τα νερά. Πού μπορεί να κολυμπήσει καρχαρίας εδώ.

Με την κουβεντούλα προχωρούσαν τα δυο παιδιά. Το νερό τους έγλειφε τη μισή γάμπα. Ένοιωθαν ένα ανατριχιαστι-

κό αίσθημα. Ο ήλιος τους έτσουζε με τις καφτερές του αχτίδες. Πιο πέρα μια ομάδα κολυμβητές έπαιζαν με μια κόκκινη μπάλα.

— Θα πέσεις προύμυτα; ρωτά ο ένας.

— Κι αν με δαγκώσει κανένα καβούρι; απαντά ο άλλος. Αν με τυλίξει κανένα χταπόδι; Τι θα γίνει παρακαλώ;

— Αν σκεφτόμαστε έτσι, απαντά ο άλλος, θα έπρεπε να μείνουμε σπιτάκι μας. Εγώ λέω να σε σπρώξω να ξεφοβηθείς το νερό. Αλλιώςίτικα χάνουμε άδικα την ώρα μας.

Το γαλάζιο νερό χόρευε στα πόδια τους. Μια μικρή αγέλη μικρόψαρα, όσο το δαχτυλάκι μικρού μωρού, πέρασε και έστριψε προς τα βράχια. Τα πετραδάκια μέσα στο βυθό, ασπραδερά και ξανθιά, σα να κουνιόνταν όπως τα φύλλα στο δέντρο. Αρχισε κι όλας ένα αγεράκι να χτενίζει το νερό. Κι ο αφρός από μικρά κύματα ζώηρευσε.

— Πέφτω, λέει ο ένας και πέφτει προύμυτα μεσ' στο νερό.

Ο άλλος κοιτούσε με απορία. Ένοιωθε φόβο. Και σκεφτόταν να καθήσει ήσυχα-ήσυχα μεσ' στο νερό. Σε λιγάκι όμως τόλμησε κι έκανε ένα βήμα. Το νερό τον έχωσε ως τα γόνατα. Φοβήθηκε και γύρισε δυο βήματα έξω. Το νερό κατέβηκε λίγο πιο πάνω από τους αστράγαλους. Αποφάσισε πια να καθήσει. Έτσι εκεί που βρισκόταν. Διπλώθηκε και πήγε να καθήσει.

— Άου!, φωνάζει. Βοήθεια, βοήθεια. Καρχαρίας, χταπόδι...

Έτρεξαν προς το μέρος του οι κολυμβητές που επαιζαν με τη μπάλα.

— Τι έπαθες, καλόπαιδο; ρωτά ένας.

— Κάτι με δάγκωσε, απαντά το παιδί.

— Μικροκαβούρια ή μικρότερα θα 'ναι του ξηγά. Παιγνιδάκια είναι.

Απομακρύνθηκε ο κόσμος.

Το άλλο παιδί που κολυμπούσε λίγο πιο πέρα έφτασε κοντά στο φίλο του. Χαμογέλασε. Ύστερα σοβαρεύτηκε.

Ο άλλος κοιτούσε χάμω στον άμμο λίγο ντροπιασμένος.

Κάτι επήγαν κι οι δυο να πουν. Δεν τα κατάφεραν και κά-
θησαν χάμω στην άμμο, έχωσαν την άκρη των ποδαριών τους
στο νερό και έσκασαν στα γέλια.

— Καρχαρία που πέτυχες, λέει το ένα...

Τα πέντε γειτονόπουλα

ΗΤΑΝΕ ΠΕΝΤΕ γειτονόπουλα. Ο Ξανθός σαν το χρυσαφένιο στάρι Κοσμάς. Ο μελαχροινός, μισός αράπης, Κώστας. Ο άλλος ήταν ο Φρίξος με μια μεγάλη ελιά στο άσπρο του μάγουλο. Ο Γιαννάκης ο κοκκινομάλλης, που ξεχώριζε από μακριά, γιατί ήταν πολύ λεπτός και πιο ψηλός από τους άλλους. Και πέμπτος ο μικρούλης και χλωμός Χρυσούλης, ένα ξενικό παιδί που κάθησε στη γειτονιά πριν έξι μήνες.

— Πάμε, παιδιά, στις αγκινάρες; πρότεινε ένα Σαββατιάτικο μεσημεράκι ο Φρίξος.

— Στου θείου σου του φωνακλά; ρωτά ο Κοσμάς.

— Α! μπα. Φοβάμαι το θείο μου. Αν μας βρει χαθήκαμε. Είν' άξιος να μας κυνηγά ως τα πέρατα του κόσμου για να μας τις βρέξει στο σβέρκο. Κι έχει μια χεράκλα... ο Θεός να σε φυλάει.

— Εμ! τότε πού να πάμε; ρωτά ο κοκκινομάλλης Γιαννάκης.

— Εχω βρει αγκινάρες πέρα προς τις ελιές, απαντά ο Φρίξος. Εκεί που αρχίζουν τα χωράφια του διπλανού χωριού. Ποιού είναι δεν ξέρω. Θαρρώ χωριανού μας. Μα καλύτερα να είναι ξενοχωρίτης.

Ο Χρυσούλης τους άκουε σκεφτικός. Αποφάσισαν τα παιδιά. Μονάχα ο Χρυσούλης σώπαινε.

Τον κοίταξαν.

— Δεν πάω εγώ, τους λέει. Όταν κόβουμε αγκινάρες χωρίς να ρωτήσουμε τον άνθρωπο που τις έχει κάνουμε κλεψιά.

— Ε! από μια θα κόψουμε. Κλεψιά λέγεται τούτο το πράγμα; Να φάμε μια φούχτα χόρτο; ρωτά ο Φρίξος. Μήπως θα τις πουλήσουμε;

— Εγώ λέω πως είναι κλεισιά. Θα πάω μαζί σας μα δεν θα μπω στο χωράφι. Θα μείνω έξω στον δρόμο. Μήτε θα δοκιμάσω ένα φύλλο.

— Έλα, μισή μερίδα άνθρωπε, του λέει περιπαιχτικά ο κοκκινομάλλης Γιαννάκης.

Ο χλωμός Χρυσούλης δεν μίλησε. Ακολούθησε την παρέα πέρα προς τις ελιές.

Ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος. Νόμιζες ώρα την ώρα πως θα ψιλόβρεχε.

Κάποτε έφτασαν.

Τα τέσσερα παιδιά χύμηξαν στις αγκινάρες. Διάλεξαν έκοψαν, κι ετοιμάζονταν να καθαρίσουν φύλλο-φύλλο τα μαυροπράσινα φύλλα της αγκινάρας.

Μια δυνατή φωνή ακούστηκε ξαφνικά πέρα.

— Βρε παλιόπαιδα...

Ενας αγριάνθρωπος πρόβαλε ανεμίζοντας τη μαγκούρα του.

Τα τέσσερα παιδιά τα έχασαν.

Μια πέτρα ήρθε και χτύπησε στον ώμο του Γιαννάκη.

Τα παιδιά το έβαλαν στα πόδια.

Μα το κακό δεν θέλει πολύ να γίνει. Κάπου σκόνταψε ο Γιαννάκης κι έπεσε.

— Παναγία μου, το ποδάρι μου, φωνάζει ο Γιαννάκης.

Τα τρία παιδιά από το φόβο τους χάθηκαν. Μα ο χλωμός Χρυσούλης άκουσε από το δρόμο το σκούξιμο του Γιαννάκη. Κατάλαβε πως κάτι σοβαρό έχει συμβει στον φίλο του. Και χωρίς να χάσει καιρό πήδηξε μεσ' στις αγκινάρες προς το μέρος του Γιαννάκη.

— Τι έπαθες; Γιαννάκη;

— Έσπασα το ποδάρι μου. Δεν μπορώ να πατήσω. Σε παρακαλώ βοήθησε με.

Τα τέσσερα παιδιά χύμηξαν στις αγκινάρες

— Μετά χαράς, Γιαννάκη μου.

— Οι άλλοι πού είναι;

— Έφυγαν.

Στο μεταξύ πλησίασε ο ιδιοκτήτης. Τα μάτια του είχαν κοκκινίσει από θυμό.

— Γιατί μωρέ κλέβετε τις αγκινάρες μου; ρωτά και ανεμίζει τη μαγκούρα .

Ο Χρυσούλης μισογυρίζει την πλάτη του και λέει παρακαλεστικά στον ιδιοκτήτη.

— Χτύπησε εμένα, θείε. Τούτος είναι πληγωμένος. Δώσε μου και τις δικές του ξυλιές. Αλλά χάρισε τες σε τούτο...

Ο ιδιοκτήτης σταμάτησε μια στιγμή. Ύστερα έσκυψε και κοίταξε τον Γιαννάκη με το σπασμένο ποδάρι.

— Αντε και σε τιμώρησε ο Θεός. Τί να σε τιμωρήσω κι εγώ.

— Ευχαριστώ, θείε... απαντά ο Χρυσούλης. Σε παρακαλώ, μου φορτώνεις στον ώμο μου τον Γιαννάκη, να τον πάω στο χωριό;

Ο ιδιοκτήτης φόρτωσε τον Γιαννάκη στους καχεκτικούς ώμους του Χρυσούλη.

— Βαστάεις να τον πάς; ρωτά,

— Λέω ναι! απαντά ο Χρυσούλης, ενώ τρέμανε τα ποδάρια του από το βάρος του Γιαννάκη.

— Άσε ντε να σε βοηθήσω εγώ...

Τότε ο Γιαννάκης γύρισε κι είπε στον ιδιοκτήτη.

— Θείε, τούτος ο Χρυσούλης δεν μπήκε στο χωράφι να κλέψει. Δεν του δίνεις μια... αγκινάρα;

— Μετά χαράς. Κόψε, Χρυσούλη, όσες θέλεις αγκινάρες. Είσαι καλό παιδι...

Τυπώθηκε στα
Τυπογραφεία - Λιθογραφεία
«ΘΕΟΠΡΕΣ» Λτδ.,
Τηλ. 444940-448883, Λευκωσία

